Entrevista Carme Pibernat i Compte

Premi Espiga i Timó 2018. Nascuda al veïnat de Salt, a Girona, el 15 de juny del 1921, Carme Pibernat ha passat la major part de la seva vida a Castelló d'Empúries, on ara l'Ajuntament li ha reconegut els mèrits professionals.

«Els mestres de Castelló em denunciaven perquè feia classes als alumnes del poble»

▶Carme Pibernat, de 96 anys, també va ser la primera directora de l'Institut de Formació Professional de Figueres

Marc Testart
CASTELLÓ D'EMPÚRIES

■ Carme Pibernat va estudiar Batxiller a l'institut a Girona i després a la universitat. Volia estudiar Història, però, per indicació del seu oncle Albert Compte, va acabar estudiant Ciències Clàssiques, "contra la meva voluntat, perquè no m'agradava el llatí; em van suspendre al juny, i al setembre vaig aprovar". Es va casar amb l'Emili Pibernat, un cosí germà, de manera que, per casar-se, van haver de demanar permís al Papa de Roma.

P Quins records té de la seva infantesa?

R El meu pare era molt conegut a Girona, era molt republicà i d'esquerres. Jo em vaig casar amb 24 anys i ens vam venir a estar a Castelló d'Empúries, on ja veníem de més joves els estius, a casa dels oncles. El meu home va voler ser pagès, sense saber res de la terra, després d'haver-se passat tota la seva joventut fent la guerra.

P Què feia vostè quan va venir a Castelló?

R Teníem botiga i jo ajudava allà, fins que van tancar. Quan la meva filla petita, la Glòria, tenia vuit anys, vaig veure la necessitat de donar-li classes, perquè, a Castelló, només hi havia les *Hermanes*. Feia classes d'ingrés a l'institut de Figueres. La cosa va anar creixent, arribant a un moment en què la Maria Mercè Fontclara i l'Elvira March em van donar un cop de mà. D'allà, en van sortir 18 mestres, 3 infermeres i alguns arquitectes i advocats. En total, van passar per les meves classes, que feia a casa de l'avi, uns 130 alumnes. Vaig llogar els baixos de les *Hermanes*, quan aquestes van marxar de Castelló, per poder tenir més espai. Recordo que els mestres de Castelló em denunciaven perquè feia classes, però arxivaven les denúncies perquè en Franco deia que s'havia d'ensenyar i això era el que feia jo.

> «Vaig estudiar Clàssiques contra la meva voluntat, perquè no m'agradava el llatí»

> «En total, van passar per les meves classes uns 130 alumnes del municipi»

P Expliqui'm com va anar que es convertís en pionera de la Formació Professional a Figueres.

R Va arribar un moment que els alumnes lliures del batxillerat van desaparèixer. El 1971 vaig anar a l'Institut Ramon Muntaner a impartir classes, però, allà hi sobrava professorat, perquè els alumnes ja començaven als catorze anys, més tard. Llavors, em vaig apuntar a la Formació Professional, que acabava de començar a Figueres. Com que era la persona de més edat, em van escollir com a directora, però, innocent de mi, vaig pensar que només seria cap d'estudis. Vaig haver-ho de fer tot i va ser un any horrorós! Estàvem acabant les obres a l'edifici de l'Escola d'Arts i Oficis de Figueres, al carrer Nou. Vam reunir uns cinquanta alumnes, els que no servien per a estudiar, se'ls treien de sobre i no prometien gaire. No trobàvem professora d'anglès i em vaig oferir per fer-ho el primer any, perquè ja en sabia. Quan van arribar a l'edifici nou, del Narcís Monturiol, als anys vuitanta, em vaig jubilar, després de treure'm les oposicions, amb seixanta anys.

> «A la Formació Professional, vaig haver-ho de fer tot i va ser un any horrorós»

> «Jo pla que em pensava que ara em donessin aquest guardó. Era l'última cosa que m'esperava!»

P Quan es va jubilar ja es va quedar a casa?

R Sí, perquè no he sabut conduir mai i el meu home sempre m'havia de portar. No em vaig treure mai el carnet perquè, a l'estiu, el meu marit tenia feina al camp i jo tenia vacances. Era una bona combinació.

P Què li ha semblat que, ara, el poble de Castelló li hagi reconegut tots aquests mèrits?

R Van ser els exalumnes els que van enviar un escrit a l'Ajuntament i això encara és més bonic. L'última cosa que esperava és que, després de tants anys, em donessin aquest guardó. Jo pla que em pensava que ara sortís això! Abans no hi havia mitjans de transport com ara, i molts alumnes de Castelló s'haurien hagut de quedar interns a Figueres, mentre que, amb les classes, vam permetre que es poguessin quedar al poble a fer les classes de lliures. Els dos o tres primers anys van ser importants per això, fins que la vida va ser més còmoda per a tots.

